Aktuality
Od Eriky
Rozhovor
Texty z hodin
Zaměřeno na skupinu

DIALOG

Čtvrtletník dětí a mládeže
TALENT drama studia

Naše nejistoty
Úvaha
Povídka
Poezie
Kulturní tip

duben 2024

V tomto čísle pro vás psali:

Erika Merjavá
ředitelka TALENT drama studia

Hana Sršňová (23 let)
členka souboru Vosí hnízdo

Anežka Vodičková (16 let)
členka souboru Vosí hnízdo

Magdalena Tvrdá (17 let)
členka souboru Vosí hnízdo

Janek Poláček (18 let)
člen souboru Vosí hnízdo

Mariana Bidlasová (14 let)
členka skupiny Rozmach

Kulturní tip - Kafka v divadle i obrazech

Letos uplynulo sto let od úmrtí spisovatele Franze Kafky. Při této příležitosti si jeho dílo můžeme připomenout hned v několika formách a ponořit se do fascinujících a podivuhodně nádherných světů odrážejících Kafkovo myšlení.

Divadlo Na zábradlí, Franz a kavka, délka představení 45 min

Křehké a milé představení pro menší děti plné písniček, dětské hry a obrazotvornosti o fantazijním světě Franze Kafky, kde jeho "obávám se", které pramenilo z přílišné představivosti, se přetváří v jeho celoživotní dílo. „Franzi, můžeš mít strach, ale strach nesmí mít tebe!," říká v představení jedna z jeho sester. Druhá podotýká: "No jasně, Franzi, než se obávat, je vždycky lepší se radovat!". Franz se obává sněhové koule, která se spojí s další sněhovou koulí, až ho ta velikánská hrouda sněhu udolá a udělá s ním krátký proces. Strach ze zámku, do kterého se nikdy nedostane, z cesty do Ameriky, nebo že se z člověka stane během noci brouk. Zbavit se strachu mu pomáhá kavka. Na počítání: jedna, dva, tři, se objeví a tahá ho ze svízelné situace. Jenže i to je málo. Nakonec mu sestry poradí, ať vše, z čeho má strach, napíše. A Franz začne psát. I tak se dá se strachem pracovat. Prostě začít o tom psát.
Erika Merjavá

Galerie DOX, KAFKAesque

V galerii DOX můžete až do 22.09.2024 navštívit výstavu nesoucí název KAFKAesque. Vystavující umělci reflektují dílo Franze Kafky a snaží se nabídnout nový pohled na Kafkovo unikátní vnímání světa v kontextu současné doby. Každý umělec přináší svým dílem osobitou perspektivu. Někteří se zaměřují na svůj vztah ke Kafkovi, jiní odráží děsivě realistickou absurditu světa a další odhalují jeho křehkou poetiku. Ať už je vám blízká malba, grafika, či multimediální instalace, vězte, že během procházení prostorů DOXu se budete měnit v brouka, plout na lodi do Ameriky a společně s K. se pokoušet dostat do zámku.
Hana Sršňová (23 let)

Redakční rada: Erika Merjavá, Hana Sršňová, Matěj Trnka **Grafická úprava:** Hana Sršňová **Textová korektura:** Hana Baráková
Foto: Dušan Prouza, Erika Merjavá **Web TALENT drama studia:** www.talentdrama.cz
Dobrovolné příspěvky na tvorbu čtvrtletníku Dialog můžete používat na účet č. 2101067297/2010. Do pozn. napište: Dialog
Mnohokrát děkujeme: MČ Praha 10, Baby Office, s.r.o., Hana Krejčí Müllerová, TALENT drama studio, z.s.

Městská část Praha 10
BABY OFFICE
TALENT drama studio

Úvodník

Jakou cestou se vydáme? Nevím. Můžeme nad tím neustále přemítat, zkoumat všechny možnosti, radit se s každým, kdo by nás mohl popostrčit jedním nebo druhým směrem, v noci se budit s bušícím srdcem, které nám každým svým úderem odpočítává čas, který nám zbývá k rozhodování… Abychom se s jistotou rozhodli, museli bychom centimetr po centimetru projít každou ulici, pěšinu i stezku, zastavit se v každé slepé uličce a na rozcestí jít všemi směry. Teprve poté bychom se mohli vrátit na začátek cesty a sebevědomě se vydat tou trasou, která je pro nás nejlepší. Tolik času však nikdo z nás nemá. A tak nevíme. A je krásné nevědět, v tom je kouzlo cestování. Díky nevědění můžeme objevovat, překvapovat, divit se a být zvědaví. Pojďte s námi, čtenáři, putovat mezi odstavci po stránkách Dialogu. Jakou cestou se vydáme? Nevím. Jen doufám, že se rozhodneme správně.

Hana Sršňová (23 let)

Zvláštní, co dokáže pár modrých očí

Zvláštní, co dokáže pár modrých očí.
Konečky prstů,
ústa když mlčí.

Ticho. Výmluvné ticho.

Vím, co chceš říct, ale nejsem si jistá,
tak raději neodpovídám.
Je tam tak sám.

Silueta, kolem které se otáčí čas.
Ano, čas se může hýbat.
Skákat, plazit se, tančit,
čas je akrobat.

Je to krásné, jako když v zimě začne sněžit,
dokud nezjistím, že je za tím radiace.

A všechny vločky vypadají stejně,
když je vidím z dálky.
Po kapsách nosíme své malé války,
občas nám vypadnou,
když hledáme drobné…

Zvláštní, co dokáže pár modrých očí.
Konečky prstů,
ústa když mlčí.
Zvláštní, co dokážou.
Jsou tak nepatřičně krásné.

Je tam tak sám?

Tak se do nich raději nedívám.

Hana Sršňová (23 let)

Ale proč

Proč si stěžuješ?
Proč to chceš změnit?
Vždyť už v tom neumíš ani chodit.
Vždyť ty brečíš!
Máš chuť si vytrhnout vlasy.
Já vím, já vím.
Já vím, že to jsou špatné časy.
Seber se!
Podívej, co děláš?
Ty v tom jenom to špatné hledáš.
Slyšíš!
Přestaň!
Zavři dveře a zůstaň!
Brečíš, brečíš.
A, kde je toho konec?
Ty se chováš jako slepý chodec.
Bez naděje na malý svit.
Jak ti to mám říct.
Buď rád, že to tak ještě dopadlo.
Ale proč?

Anežka Vodičková (16 let)

Aktuality

Vršovický festival talentů 2024

Čeká nás Vršovický festival talentů 2024, letos na téma Nevím. Našim záměrem je otevřít prostor, kde bude divák ponořen do světa dětí a mladých. Jejich představ, fantazie, emocí i nadějí. Pochopí, kdo jsou, co přišli svou tvorbou říct, s čím se potýkají, v co věří, čeho se bojí nebo čím se baví. Co je v hloubce a podstatě mladého člověka a skupiny. Každá upřímná výpověď je součástí většího celku a mozaiky našeho lidství a společenství. A proto máme naději, že se s vámi, diváky, potkáme již po patnácté, 8. a 9. června v Maně a ve Vzletu a že si tento společný prostor znovu vytvoříme a užijeme. Budeme rádi, když se stanete součástí našich životů, pohledů a her. Doufáme, že se nám povede propojit naše vzájemné světy a pobýt ve společném prostoru a čase.

Blížící se akce:

6.4. 19:00
Kremrole + Gestalt traktoristy
2 autorská představení mladé generace TALENT drama studia s přestávkou.
Místo: Klubovna Vzletu

8.-9.6.
Vršovický festival talentů 2024
Místo: Vršovické divadlo Mana, Klubovna Vzletu

Poezie

Kalinova střecha s výhledem do nebe

Jsem jen odlesk,
cigaretového kouře.
Natažen v modře,
vdechovaný z tvých úst....

Mé myšlenky tikají,
bílé, duhové propasti tvých očí
haraší, straší, cinkají,
uhánějící ono spřežení bez kočí.

Ejhle, bavím se. Zítra budu líným.
Čisté, tělo bez duše, srcím vlídným.
Já stanu se a vstanu, pokaždé když přijde ten čas.
Nad lavičkou mokrou vlaje pro mě černý vlas,
on, který mi domov připomíná.

Citronová šťáva a kýče odlesku šum,
cítím v kostech, že spadl Kalinův dům.
A já se zapřísáh', že cihle po cihlu
Přijdu se snahou pomoct domu.
Nechci aby zůstal celou zimu bez střechy nad hlavou…
Nedá se dělat nic.

Jsem jen odlesk,
cigaretového kouře.
Natažen v modře,
vdechovaný z tvých úst....

Janek Poláček (18 let)

Noc

Dneska se opět mé hlavě nechce spát,
nemohu se sama sebe totiž přestat ptát,
Proč už na mé okno začíná klepat noc?
A zda je hvězd na nebi málo nebo moc?
Naproti smogu, městským lampám ležím,
Malý vůz se v dálce zahlédnout snažím,
Hvězdy skoro nikdy nevidím
a taky moc často lidem závidím.
Proto se mé oči zavírajíc ptají,
jestli nějaký šarm a krásu mají?
Jejich barva jim nepřijde tolik zajímavá,
zatímco večerní nebesa jsou jen čistě tmavá.
Tak proč nespím, proč se tážu,
proč si tohle nezakážu?

Mariana Bidlasová (14 let)

Touha

Je pár hodin ráno,
tiché nádraží,
co bylo bohem dáno,
dnes se upaží,
vstane a hledí,
a málem nenabaží,
než se hra dohraje.

A pak už jen dlouze sedí,
se sedí na lavičce a civí se,
co se zjeví, to zjeví se,
čeká se vzpomíná, dumá a zasní
stýská, hloubá, přemítá až básní.

Kéž by, kéž by se zjevila ta příjemná silueta,
snad je bych jenom její odlesk zahlédl,
někde v dálce si obratně vykračovat!

Janek Poláček (18 let)

Od Eriky

O svobodě

Kdybych “neučila” děti a mládež svobodě, neučila bych raději vůbec. Nezajímalo by mě to. Vyučovat technickým dovednostem v chování, jednání a tvorbě, k líbivému uměleckému projevu je málo. Nezajímavé, nedostatečné, zbytečné, manipulativní. Může to vést k ukazování na sebe bez vztahu k divákovi. Vyskočil tomu říkával “uměleckoidní”, nebo tzv. umění pro umění, umělému vytváření čehosi, co je vzdálené pravdivosti člověka. V uměleckoidnosti není pravdivé tvůrčí cesty, pouze utvrzování svého já skrze obdiv a potlesk ostatních. Naopak, cesta k sobě jako ke skutečné umělecké osobnosti vede skrze sebepřekročení, sdílení, otevírání, inspirování směrem k druhému člověku. A to vyžaduje pravdivost. Najít a pochopit svou jedinečnou a neopakovatelnou osobnost, pohled na svět, myšlení. Právě pedagogika je neustálý a nikdy nekončící boj o svobodu, nacházení člověka v jeho nejhlubší identitě. Aby sebe, lidi a svět viděl v celistvosti a mohl věci překračovat a inspirovat ostatní. O to víc, když jde o tvorbu, divadlo, herectví a umění vůbec. Když se člověku dá svobodný prostor, tak si ho pravda chtě-nechtě najde. A víc snad v pedagogice ani není třeba.

Zůstat navždy dítětem

Na dětech je fascinující jejich autentičnost, pravdivost, úžas ke všem věcem kolem. Janusz Korczak tomu říkal, že děti jsou vším, čím jsou dospělí, jen ještě bez masek. Čisté v záměrech, hltají a ptají se. Vnímají, že nejsou hotovy. Dívají se na svět kolem a jeho možnosti s otevřenýma očima. Údiv bez snahy o logické smyčky a analytické zdůvodňování. Když tento základní postoj dospíváním člověk ztratí, nebo skončí pod tíhou problémů, strachů a starostí každodenního života, ocitne se v meziprostoru a zůstane jen honba za něčím. Vedoucí roli v životě převezme maska důležitosti podobně, jako o tom píše Exupéry v Malém princi, a prapůvodní úžas je tatam. A tak právě dětská bezelstnost, čistý záměr a otevřený pohled mohou být inspirací jak přistupovat k životu bez hodnocení, souzení a škatulkování. Ve světě, kde tajemství, nehotovost a údiv ještě mají své místo a ponoukají člověka k dobrodružnému hledání, ptaní se, bourání, nalézání, stavění. Kde ještě existuje barevnost a plnost života v jeho nekonečných možnostech a představách.

Erika Merjavá

Povídka

Popletení z propletení

Hledám se, ztracen v bludišti zrcadlovém, tedy zmatečné spleti tvořené mnou samotným. Však labyrint odrazů těch prazvláštním je, anžto zřím jen nepravosti a pokrouceniny těla, co jal jsem se bráti za své. Tu moc dlouhým a tu zas moc krátkým jest, moc úzkým, či moc širokým, moc kulatým nebo hranatým, ruce i nohy zkřivené v patvary nevhodné pozorného zraku oka mého. Jenže i oko to, vinou prohnutých skel a světla v ně vrážejícího, pozoruhodného vzhledu nabývá. Inu, snad hnisem již duše kosti, svaly, ba i krev otrávila, v rozpacích mne napadá. Pročež zděšeně, byť mechanicky, silou tříštím jeden z těch nástrojů odraznosti. S rozmyslem se shýbám, bych střepinu dosti ostrou posbíral, a její břitkosti k epyému vypuštění si vypůjčil. I s údivem pozoruji, jak rezavé slzy kůži mi do ruda zbarvují, vlhkem ji máčí, a lepkavé kaňky hbitě na ní tvoří. Však jedu nespatřuji, pokus ejekce se nezdařil. Smutně nad touhou nesplněnou, vidím jen obrazy zhmotnění mého vědomí, co vpravdě jeho dvojníky nejsou, nýbrž jen podvrhy, jejichž podstata přec rozmarem jest.

Však nač ztrácet místa sadem hnilých jabloní, jež neplodí, cestou prorůstají a větrem se kácí, když krapet umu by postačilo a možno staré stromy vyhubiti a v hlínu vztyčiti mladé, zdravé i půvabem překypující.

A vně těch obrazů viděti lidí zkroušených, co nápadně si podobnými jsou, stejných pohybů konají, stejných proudů z žláz a žil pudí i stejných střepů v dlaně si dávají, zkoumajíce rysy tváří, jež zří a kterých nikterak neseznávají, zbloudilí, v labyrintu vlastního bytí.

I dřeviny ty, pro nedostatek chuti či snad přemíru soudržnosti, žádní nepokácí. Vždyť nač, ony samy zahynou a v zem se vstřebají, z vděčnosti k věčnosti koloběhu přírody.

Magdaléna Tvrdá (17 let)

Rozhovor

tentokrát s naší absolventkou, studentkou činoherního herectví na DAMU

Bětkou Dolečkovou

Chci objevovat dál, do jaké míry mohu být svobodná

Bětka studuje 2. rokem činoherní herectví na DAMU. Do Talentu chodila 14 let. Začala jako čtyřleté dítě a prošla si celým našim vývojem, od klasického dramaťáku až po autorskou tvorbu. Obdivovala jsem na ní její usilovnost, houževnatost, smích, pozitivní náladu, energii, pokoru a vnitřní ryzost.

Běti, vzpomeneš si na první okamžiky našeho seznámení?
Vzpomínám. Dělali jsme Sedmero krkavců. Měli jsme v místnosti růžový plastový stůl z Ikei s tlustýma nohama. Byly tam schody, nějaká zadní místnost a všude zrcadla. Seděly tam rodiče a koukali se, jak běháme kolem stolu a krákáme.
Jak jsi se dostala k dramaťáku?
Vůbec jsem nevěděla, jestli to chci dělat. Jen jsem milovala lidi, ráda jsem byla středem pozornosti a užívala si, když se na mě lidi koukali. Asi kvůli tomu mě rodiče dali na dramaťák. Před nedávnem mi říkala mamka, že si myslela, že mě dala jenom na nějaký dramaťák, který mě může bavit. Prý vůbec nečekala, že by to mohlo dojít až tam, kde jsem teď.
Čím to je, že jsi u divadla zůstala?
Myslíš, že bude hodně blbé, když řeknu, že ty? Nikdy mě s tebou nenapadlo, že bych to přestala dělat. Potom, až ke konci jsem zjišťovala, zda je autorská tvorba pro mě. Jestli je to opravdu to, co chci od divadla.
Možná je to jen tím, že to v tobě vždycky bylo, že jsi milovala divadlo. A stalo se, že jsme se potkaly a my ti to nabídli. Co jsi konkrétně zjišťovala u autorské tvorby?
Vždycky mě u autorských představení bavila svoboda. Tam jsem začala víc vnímat divadlo. V mých 13 letech, když jsme začali v Talentu dělat autorskou tvorbu. První autorské představení bylo o Krabatovi. Pociťovala jsem v něm tvůrčí svobodu. Koho si v hlavě vytvořím, toho pak můžu ukázat na jevišti. To se mi tak zalíbilo, že jsem si říkala: chci objevovat dál, kam až, a do jaké míry mohu být svobodná. Pohltila mě svoboda a kreativní myšlení, které jsem netušila, že v sobě mám. Najednou jsem zjistila, že dokážu něco, co jsem si myslela, že nedokážu.
Jak autorská tvorba ovlivnila tvé studium na činohře?
Spousta lidí si o činohře myslí, že máš jasně daný text, dané postavy, pak je režisér, který ti do písmene řekne, co máš dělat. Ale to není pravda. Ty, pokud nepřineseš tvůrčí atmosféru, tvůrčího ducha, nápady, nechceš tomu věnovat čas, dát do toho sama sebe, nevytvoříš postavu přesvědčivě. V tom mi pomohla autorská tvorba. Před tím jsem nevěděla, že dokážu tvořit sama, nevěřila jsem si. Pak najednou jsme v Talentu začali tvořit a začala jsem se do věcí ponořovat hlouběji, tvořit a objevila jsem, že i já mohu přinést do tvorby něco, co se bere vážně a může se to hrát. I pro činohru je tento tvůrčí proces důležitý. Pokud do toho nedáš sám sebe, vlastní motivaci, nemusí to dopadnout dobře. Spoléhat jenom na to, že někdo řekne "zahraj to!" a ty to zahraješ, to nejde. Tak to nefunguje. Svoboda je v tom, trošku si to upravit a vytvořit, pohrát si s tím. Pro mě je důležité vědět, že můžu. A zjistila jsem to díky autorské tvorbě. Že můžu a umím.
Co Dialogické jednání, které u nás děláme?
Ty a prostor. Dokud jsem nenastoupila na školu, vůbec jsem netušila, jak je to důležité. V Talentu jsem milovala, když jsem se postavila v Dialogickém do prostoru a ty jsi na mě poznala, že jsem to měla připravené (i když to nesmí být dopředu připravené, pozn. Eriky). Říkala jsi: "Běti, ale existuj v prostoru, neměj to připravené." A já: "Ale já to nemám připravené." A půl hodiny jsem pak seděla na židli a v duchu si přemítala: "Tak a teď tam budu dělat tohle a tohle." Když propojím Dialogické jednání s tím, co dělám na škole, tak je to o existování v prostoru, moje tělo, vnímání, postoj. Naučit se, že když moje ruka udělá určité gesto, má to dopad na postavu, kterou ztvárňuji. Dialogické beru jako možnost zkoumat své tělo, co umí, dokáže, co vypovídá o postavě. Že když se začne v prostoru hýbat moje tělo a já ho začnu pozorovat, zjistím, co dělá, tak to mohu převést na jeviště. Pak se ptám: Udělala by to moje postava? Nebo co by udělala?
Moc se mi líbí, jak mluvíš o zkoumání.
Zkoumání je, že člověk může. Začala jsem s tím pracovat až na konci druhých klauzur loňského semestru. První semestr na DAMU jsem byla úplně vyjukaná, vůbec jsem nevěděla, co se děje. Až druhý semestr jsem zjistila, že sama sebe zkoumám. Teď je to pro mě hodně důležité, pokud je pro to prostor. A na škole ten prostor je. Potom můžeš být připravená jít do divadla a pracovat dál. Ale podnět musí přijít od tebe. Nikdo ti nemůže říct: "Teď stůj a zkoumej se." To nejde. Musíš chtít ty sám.
Objevovat a hledat různé polohy.

Úvaha

Listopad

Na listopadu se mi líbí/ nelíbí
Ty si myslíš, že si obyčejný? Ale proč? Víš, co se mi na tobě líbí? Nedržíš se podle scénáře, jako září, únor a červen které se ukazují jen v jedné náladě, ty si jednoduše děláš, co chceš. Někdy je mi z tebe do breku, někdy zase do smíchu. Umíš vytvářet různé nálady. Vždy se těším, že se budu procházet po barevném koberci. A další den třeba po vodě v kalužích. Vidíš? Nevím, co mám od tebe očekávat. To je ta tvoje krása. Ta tajemnost. Co se týče teploty vzduchu, jsi trochu zrádný. Nikdy přesně nevím, jak bude další den. Ale to ti nevyčítám. Mně se líbí ta tvoje pestrost. Dokonce se o tobě učíme ve škole. Všichni ve škole: No jo, to je ten slavný 17. listopad – den boje za svobodu. Ano máš pravdu, sice nejsi mezinárodní světový den míru, jako únor, ale jsi začátek našeho míru v Čechách. To je taky důležitý, ne? Máš dobrou náladu, nebo jak by řekl teenager „Máš dobrý vibe". Musím ti ale vytknout jednu věc, která se mi na tobě nelíbí. Vždy když jsi tady se mnou, utečeš hrozně rychle. S tím bys měl něco udělat. Neběžíš maraton. Jsi snad Zátopek?!
No, hlavní je, abys neměl pochyby o sobě. Jsi nádherný. Tak užívej života naplno, bude ti pak veselo.

Anežka Vodičková (16 let)

Jak to vnímáš u dětí?
Musí chtít. Když se chce, je tam vůle pro tvorbu, zkoumání, je tam cesta. Ale neumím si představit, že bych své dítě tlačila a řekla mu: "Teď zkoumej." Když ono samo nebude chtít, bude to zbytečná blokace.
Jak probudit v dítěti zájem? O tom mluvil už Komenský.
Když se dá dítěti velký výběh. Chápu rodiče, proč přihlašují děti na milión kroužků. Nikdo neříká, že to musí dělat celý život. Ale když objeví chtění, pomůžou mu. Dítě si řekne: "Tohle mě baví." Rodič může popostrčit, ale dítě se musí rozhodnout samo. Určitě se někde najde, když mu rodič dá svobodu. Aby chtělo.
Takže rodiče by měli naslouchat.
Určitě. Prostě pozorovat dítě. Zda kreslí na linku, nebo si hraje s rytmickýma věcma. Koukat, co denně dělá, a ne za ním lézt a říkat mu: "Na, tady máš papír a kresli si." Ale podívat se, jestli si samo sedne k papíru, vezme pastelky. Já jsem si třeba celé dětství hrála s panenkami, seděla u domečku s barbínama, hrála si na rodinu, s loutkami, na maminku, kuchyň, restauraci.
Myslíš že dramatická práce zaměřená na sebepoznání by měla být základem vzdělávání?
Pro mě byla autorská tvorba velmi přínosná v dospívání. Pomohla mi poznat samu sebe. Neprošla jsem ji jako dítě, to jsme ještě v Talentu nedělali, tak nemůžu srovnávat. Ale hlavně, ať si děti schovávají všechno, texty, záznamy. Doufám, že jim to říkáš. Protože jednou, až jim bude čtyřicet, si sednou ke krabici, otevřou ji a uvidí všechno, co psali v dětství, kým byli. Co já bych dala za to, abych se mohla podívat, jaká jsem byla jako čtyřletá.
Souvisí podle tebe osobnost člověka a osobnost herce?
Pro mě se to navzájem doplňuje. Osobnost herce s osobností člověka. Příkladem je náš pedagog Ondra Vetchý, který nám říká, že je důležité, jací jsme lidi, ne až tak, jací jsme herci.
Nemůže být člověk tak dobrý herec, že je schopen zahrát i to, že je lidsky dobrý?
To by možná musel přesvědčit sám sebe. Ale to přece musí někdy prasknout. Nejde se mít pořád na pozoru, hlídat, co kdy a kde řeknu. Nevím, jestli to někdo dokáže. Já bych to nedokázala.
Vzpomeneš si na hru, kterou si u nás měla nejraději?
Milovala jsem představení, kde jsme hráli emoce. Jmenovalo se Eliška. A pak Pět stran mého já, které jsme hráli ve Vzletu. V Elišce, to mi bylo asi 15 let, jsme si mohli vybrat jaká emoce budeme. Vybrala jsem si lásku. Dala jsem do toho veškeré své emoce, vše ze sebe z pozice lásky. To mě naplňovalo. Jako můj osobní deníček. Vzpomínám si, jak Inka na představení hrála Důvěru a vedla po schodech Elišku se zavázanýma očima, takže Eliška nic neviděla. Inka jako Důvěra jí řekla: "Mně můžeš věřit". A jak ji vedla ze schodů, tak Eliška ze schodů slétla. Tyto příhody v člověku zůstanou.
A Pět stran mého já?
To byl zase první projekt s lidmi, kteří divadlo chtěli dělat stejně jako já. Měli pro to zapálení, chtěli se mu věnovat, chodit pravidelně na zkoušky, tvořit. Pamatuji na naše diskuze. Sedly jsme si s holkama po covidu před prázdninami venku na trávník a povídaly si, co nás zajímá, co každá z nás za covidu dělala, až jsme se dostaly k něčemu, co jsme chtěly hrát. Bylo to najednou, vzniklo to. Celé zkoušení i představení vznikalo netlačeně, přirozeně, samovolně. Pak jsme si založily soubor pod Talentem Vosí hnízdo, zkusily si reprízování. Právě do zkoušení nám zasáhl covid. Scházely jsme se online a přesto to vydrželo. I když by to mohlo být pro někoho demotivující. Dovedu si představit, že by někdo cukl, protože potkávat se na herectví každý čtvrtek na dvě hodiny před kamerou bylo těžký. Ale všechny jsme u toho zůstaly, vydržely, chtěly jsme to dotáhnout, mít společný cíl a projekt.
Co je podle tebe nejdůležitější, pokud chce člověk studovat herectví?
Nemít ambice velkého a slavného herectví, ale předstoupit před porotu takový, jaký člověk je. Na nic si nehrát, nemít předsudky, že člověk něco neumí, třeba zpívat, a proto se nemůže přihlásit. Věřit si a věřit i přijímací porotě. Když má pocit, že to má v sobě, tak ať to ukáže. Vzkázala bych: Důvěřuj sobě, důvěřuji jim. Oni taky důvěřují tobě, že ukazuješ to nejlepší, co umíš.
Co je pro tebe nejdůležitější v životě?
Rodina, blízcí, přátelé, prostředí. Rodiče mi pomohli se formovat, přátelé inspirovat. Lidi, mezi kterýma se pohybuju, mají velký vliv na to, kdo jsem.
Jaký je tvůj sen?
Být na sebe v budoucnu hrdá. Že jsem urazila nějakou cestu, že jsem nic nevzdala. Když byly těžké momenty, tak jsem se nenechala zahnat do kouta. Že jsem byla silná a zvládla jsem to.
Co bys chtěla vzkázat děckám, které chtějí být herci?
Ať věří procesu, své cestě, sami sobě. A když chtějí, ať do toho jdou. Že když tam něco není teď, neznamená to, že to tam nemůže být za půl roku, za rok. Ono to někdy přijde najednou. Já jsem věřila tobě, nyní věřím svým pedagogům, že mi k tomu pomůžou. A taky věřím v sebe. Teď mám problémy se zpěvem. Moje učitelka zpěvu mi říká, ty to tam máš, jen si musíš začít věřit. A já věřím, že se tam jednou určitě dostanu. Otázka je pouze kdy.

Naše nejistoty

Omluva

Omlouvala jsem se za to, že jsem konečně řekla, jak se cítím. Omlouvala jsem se za to, že nejsem taková, jak si všichni představovali. Omlouvala se za to, že nejsem tak chytrá jako ostatní děti. Omlouvala se za to, jaká jsem opravdu byla. Omlouvala jsem se tak dlouho, snažila jsem se napravit a být perfektní, až jsem zjistila, že nevím, kdo jsem. Brečela jsem každou noc a hledala světlo v nejtemnějších časech mého života. A trvalo to opravdu dlouho, ale nevzdala jsem to. A jako dar jsem to světlo dostala. A najednou jsem si uvědomila, že tu omluvu, co jsem říkala lidem, jsem měla říct sobě už dávno. Měla jsem sama sobě říct: Omlouvám se za to, že jsem o tobě pochybovala a říkala ti ošklivé věci, které sis nezasloužila. Omlouvám se sobě za všechno, co jsem si způsobila. Teď už ale vím, že se nikomu omlouvat za to, jaká jsem, nemusím. Mám se ráda i s chybami, které mám. Mám se ráda taková, jaká jsem. Také už nebrečím každý den a nelituji se. Směju se a užívám si života, tak jak si to zasloužím.

Laura D`Meza (15 let)

Čím si myslíš, že jsi zaujala porotu na DAMU?
Asi mojí osobností. Že jsem byla taková ztřeštěná. Přišla jsem před ně s tím, jsem tady taková, jaká jsem a chci vám ukázat nejlíp, co dokážu. Jsem pracovitá a chci na sobě pracovat dál a chci vám to ukázat. Myslím, že moje píle a pracovitost se jim líbila.

Co ti dal Talent ke studiu herectví?
Svobodu naučit se tvořit, kreativní myšlení a najít, co je ve mně. Taky, o čem je divadlo, jeho formách a možnostech.

Jaký je dobrý pedagog?
Má pochopení, je tolerantní, vychází vstříc. Ví, co dělá. Neřekne "tak to je", ale snaží se, aby si na to člověk přišel sám. A hlavně učí srdcem.

V jakých projektech tě můžeme vidět?
Ve spolupráci se školou máme v Městských divadlech pražských inscenaci Kuchyň, kterou režíroval Michal Dočekal, což je zároveň pedagog našich režisérů. Do toho jsem v září natáčela film Sladký život Tomáše Hoffmana, který měl premiéru v březnu. A čeká mě zkoušení pro Národní ve Stavovském divadle podle románu Bílá voda od Kateřiny Tučkové.

Co bys děckám řekla na závěr?
Když jsem šla na přijímačky na DAMU, říkala jsem si: Proč zrovna já bych měla být přijata z 360 lidí, co se tam hlásí? Ale, každý může. Každý má stejnou šanci. Ať se děti nenechají zahnat strachem, ať si věří. Ať jde o jakoukoliv školu a přání. Všichni máme stejné šance, tak běžme si za tím.

Děkuji za rozhovor,

Erika Merjavá

Alžběta Dolečková,
studentka 2. ročníku činoherního herectví na DAMU,
absoloventka TALENT drama studia

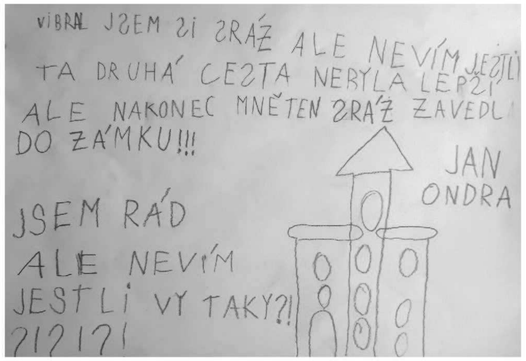

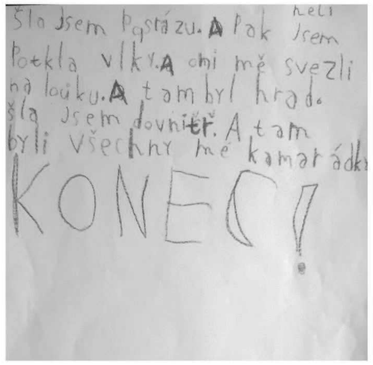

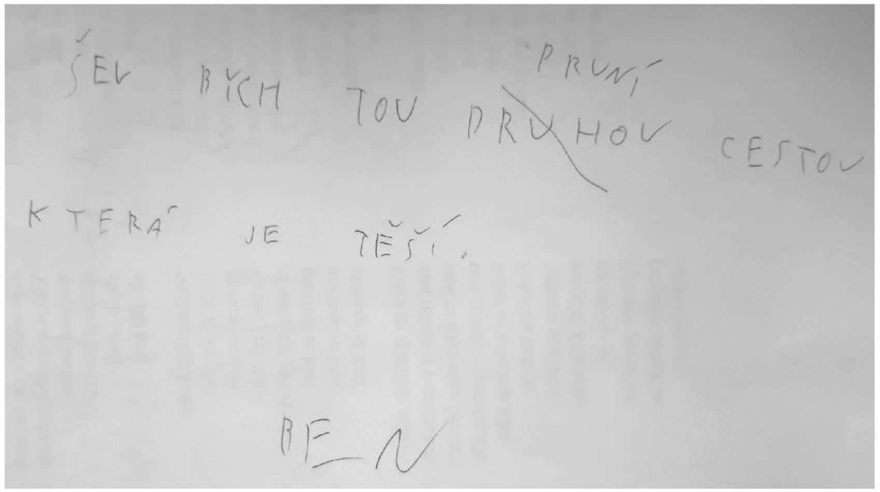

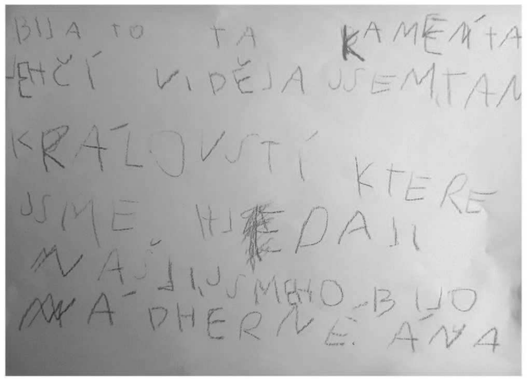

Texty z hodin

A nesnažte se být krásní.

Ale - ale jak? Nesnažit se být krásná? To je ale ta jedna jediná věc, kterou dokážu: Snažit se být krásná. Snažit se být koukatelná, přijatelná. Já to jinak nedokážu. Já se neumím přestat snažit. Nechat se být nehezká. Nechat se být jen tak. Zmizel by mi přetlak. Ten zvláštní pocit v krku. Ta neustálá pozvolná bolest hlavy. Já bez toho neumím - Já nevím. Já nevím jak.

A co kdybych se snažila být ošklivá? To je přece také snažení jenom na druhou stranu, ale pořád přece. Křivím si záda, lámu krk, stoupám si na vlastní nohu. Snažím se. Hodně. Aby má poloha byla co nejzvláštnější. Správně zkroucená a zaťatá. Snažím se, aby se na mě nikdo nechtěl dívat. Když se snažím tak to jde. Napětí nepolevilo, bolest nezmizela, z jazyku mi pořád kape krev. Snažím se. Hrozně se snažím být ošklivá.

Ema Pleskačová (19 let)

Nevím

Přišel jsem na to, že když nevím, stále mohu začít. Hodně lidí si myslí, že nemohou začít cokoli, protože nevědí. A já myslím, že tu pravou volnost získají až ve chvíli, kdy pochopí, že stav "nevím" je ten nejlepší moment začít. Z nevím může vzniknout mnoho, taky může mnoho zaniknout, ale každý zánik má za sebou vznik. Na začátku všeho bylo nevím. Všeho a vždy. Nevím proč a nevím co. Nevím jak. Nevím kde a nevím kdy. Nevím s kým a nevím pro koho. Nevím, jestli vůbec. A co když zjistím, že nevím? Co když jsem si myslel, že vím něco, co ve skutečnosti nevím? Pak jsem věděl to, co jsem si myslel a nevěděl jsem, že mohu vědět to, co jsem nemyslel, protože jsem to nevěděl. Není nic mezi. Je jen vím a nevím. Když vím, vím. Když nevím, tak nevím, že nevím. Nevědět téma a už při tom o něm mluvit mi přijde absurdní. Z nevím vznikají hezké věci. Nevím je na začátku a vím je na konci. A když si myslím, že vím, na začátku je vím a na konci zjistím, že jsem nevěděl.

Matěj Trnka (17 let)

Zaměřeno na skupinu Rarach

Volba cesty
Rarach - děti 7-9 let

Jakou cestu byste si vybrali? Těžší cestu, na které musíte skočit ze srázu a překonat mnohá úskalí, ale na konci je jistý cíl – nádherný zámek, a nebo cestu lehčí, s drobnými kamínky, na jejímž konci zámek být může, ale také nemusí? Takto odpověděly děti ze skupiny Rarach:

Mám jít cestou ze srázu nebo s kamínkama? Nevím, ale něco mi říká, že na konci cesty s kamínkama není nic. Tedy, mám jít ze srázu? Ale já se bojím. Bude to, kam chci jít nebo nebude? Tedy zkusím tu ze srázu. A tak jsem to zkusila a opravdu sem skočila ze srázu. A vidím nádherný zámek! Je opravdu nádherný a tak se tam vydám.

Rozárka

Jakou stranu mám zvolit? Co když ta dobrá je trik? Jo, určitě je to trik. Půjdu tou druhou. Ta bude určitě dobrá. Je, já už vidím ten zámek. Hurá, já to dala!

Laura

Vybral jsem si sráz, ale nevím, jestli ta druhá cesta nebyla lepší. Ale nakonec mě ten sráz zavedl do zámku!!! Jsem rád, ale nevím, jestli vy taky?!?!?!

Jeník

Šla jsem po srázu a pak jsem potkala vlky. A oni mě svezli na louku. A tam, byl hrad. Šla jsem dovnitř. A tam byly všechny mé kamarádky. Konec!

Neli

Šel bych tou ptvní cestou, která je těžší.

Ben

Byla to ta kamenitá, ta lehčí, viděla jsem tam království, které jsme hledali. Našli jsme ho. Bylo nádherné.

Anežka

Rozhodla jsem se, že půjdu tou těžší.
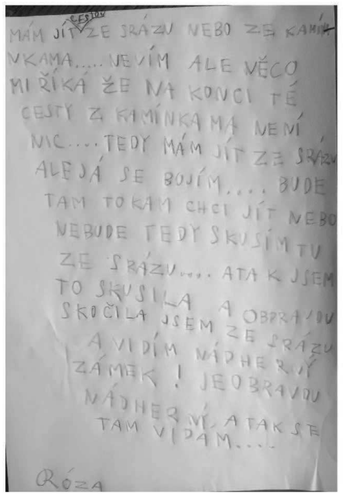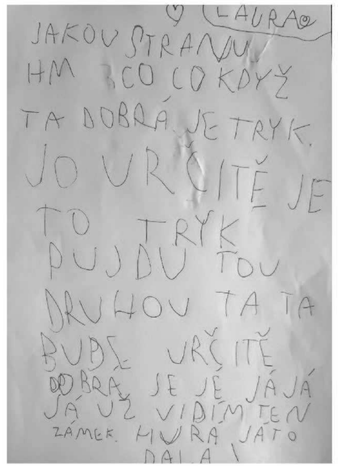
Mia